

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

Agencia Națională de
Administrare Fiscală

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor

Str. Apolodor nr.17, sector 5,
București, CP 050741
Tel.: 021.319.97.54
Email: contestatii.anaf@anaf.ro

DECIZIA nr. 000/05.2019

privind soluționarea contestației formulată de
persoana fizică **X**,
înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală -
Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
sub nr. 000/2019

Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală Control Venituri Persoane Fizice prin adresa nr.000/2019, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr.000/2019, asupra contestației formulată de persoana fizică **X**.

Contestația a fost formulată împotriva Deciziei de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar in cadrul verificarii situației fiscale personale nr.000/2019, emisă în baza Raportului de verificare fiscală nr.000/2019 de către Direcția Generală Control Venituri Persoane Fizice din cadrul A.N.A.F, pentru suma de **000 lei**, reprezentând:

- 000 lei impozit pe venit;
- 000 lei dobânzi aferente impozitului pe venit;
- 000 lei penalități de întârziere aferente impozitului pe venit.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art.270 alin.(1) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare.

Persoana fizica X a solicitat sustinerea orala a contestatiei formulata impotriva deciziei de impunere, procedură ce a avut loc la data de 2019 la sediul Directiei Generale de Solutionare a Contestatiilor, conform procesului verbal anexat la dosarul cauzei.

Constatând că în speță sunt îndeplinite dispozițiile art.268, art.269, art.270 alin.(1) și art.272 alin.(5) lit.c) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală este legal investită să soluționeze contestația formulată de persoana fizică X.

I. Persoana fizică X, contestă Decizia de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar in cadrul verificarii situației fiscale personale nr.000/2019, emisă în baza Raportului de verificare fiscală nr.000/2019 de către Direcția Generală Control Venituri Persoane Fizice, pentru următoarele considerente:

1. Lipsa audierii în temeiul art.9 alin.(4) din Codul de procedură fiscală, procedura de audiere fiind formală și lipsită de eficiență juridică.

Persoana fizică X susține că deși a prezentat punctul de vedere în cadrul procedurii de audiere și apare ca fiind analizat în cadrul cap.IV din raportul de verificare fiscală, a fost respins integral, fără ca acest demers să fie motivat în fapt și în drept, încalcându-se prevederile art.131 alin.(2) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, în capitolul IV.2 intitulat „*Considerații asupra punctului de vedere al persoanei supuse verificării fiscale personale*” nu s-a realizat o analiză a acestuia, după cum rezultă din cuprinsul acestui capitol, invocând în acest sens încălcarea principiului general stabilit de art. 31 alin. 2 din Constituția României și a dreptului la apărare care conform Hotărârii CJUE pronunțată în cazul C-349/07, destinatarul unei decizii cauzatoare de prejudicii trebuie să aibă posibilitatea să își susțină observațiile înainte de adoptarea deciziei, pentru ca autoritatea competentă să poată ține cont în mod util de elementele relevante.

Persoana fizică susține că admiterea sau respingerea punctului de vedere se motivează pe principiul contradictorialității, argumentat în fapt și în drept, fiind înlocuită procedura de analiză a acestuia cu citarea unor texte legale potrivit cărora organul fiscal are posibilitatea de a-și exercita dreptul la apreciere, invocând în acest sens Decizia ICCJ nr.4759/2013, astfel s-au încălcat prevederile art.131 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, respingerea fiind abuzivă, fără să ofere posibilitatea înțelegerii rațiunii pentru care nu au fost luate în considerare.

Contestatarul invocă cauzele C-367/1995, C-41/1969 și C-509/1993, prin care Curtea de Justiție a Comunităților Europene a confirmat faptul că dreptul la apărare se numără printre principiile generale de drept recunoscute și protejate la nivel comunitar și a decis și condițiile pe care trebuie să le respecte legislațiile naționale și administrațiile fiscale naționale pentru a se putea constata că exercitarea dreptului de a fi ascultat recunoscut contribuabilului a fost efectivă.

Totodată, contestatarul susține că modalitatea de asigurare a dreptului la ascultare a persoanei fizice a fost lipsită de eficiență juridică și conduce la concluzia că aceasta s-a făcut cu încălcarea principiului de corectă administrare, prevăzut de art. 41 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene.

În consecință, menținerea constatărilor și consecințelor fiscale din proiectul de raport de verificare fiscală și în decizia de impunere, cu ignorarea argumentelor și dovezilor prezentate cu referire la situația de fapt fiscală, constituie o încălcare a principiului statului de drept, a dreptului la o bună administrare și o încălcare a obligației constituționale a autorităților administrative de a asigura informarea corectă a cetățenilor asupra problemelor de interes personal ale acestora.

Astfel, lipsa motivării afectează însăși valabilitatea actului și conduce la nulitatea acestuia, posibilitatea atacării în justiție a actului respectiv fiind iluzorie, deoarece judecătorul nu poate specula asupra motivelor care au determinat autoritatea administrativă să ia o anumită măsură.

Or, nerespectarea principiului dreptului la apărare prin ignorarea punctului de vedere depus în procedura de audiere, care este un principiu nu numai de drept național ci și de drept comunitar, conduce la anularea actului administrativ fiscal.

2. Incalcare a principiului motivării actelor administrative, sustinerile și înscrisurile persoanei fizice, fiind înlăturate prin simple aprecieri ale organelor de verificare fiscală.

Totodată, prin înlăturarea documentelor și înscrisurile depuse prin punctul de vedere, fără o detaliere a motivelor concrete, s-a încălcat dreptul de a fi informat, principiul transparenței, care trebuie să guverneze activitatea oricărei autorități publice, precum și posibilitatea instanței de contencios administrativ de a efectua controlul de legalitate.

3. Pe parcursul verificării fiscale persoana fizică nu a avut acces la întreg dosarul administrativ fiscal.

Cu privire la solicitarea depusă în 2019 privind prezentarea dosarului administrativ fiscal, respinsă prin adresa nr.000/2019, persoana fizică susține că nu este o interpretare corectă a concluziilor Avocatului General Bobek în Cauza C-298/16 Ispas, pct.121, nefiind prezentată nicio justificare prin care consultarea dosarului fiscal a fost interzisă.

Astfel, contestatarul invocă faptul că, în vederea constatării eficienței juridice a dreptului la ascultare, pe de o parte trebuie să i se pună la dispoziție contribuabilului informațiile relevante (dosarul administrativ fiscal) în vederea formulării unei apărări în cunoștință de cauză, iar pe de altă parte, respingerea argumentelor prezentate în procedura de audiere, trebuie să se facă motivat, conform prevederilor art.131 alin.(2) din Codul de procedură fiscală, obligații ce nu au fost respectate.

Totodata, persoana fizică susține că solicitarea din cauza Ispas se bazează pe mai vechea hotarare din 18.12.2012 a Curții de Justiție în afacerea C-349/07 Soprope, apreciindu-se că dreptul contribuabilului la apărare, recunoscut la nivel intern prin dispozițiile art.9 alin.(1) din Codul de procedură fiscală, este încălcat atâta timp cât nu i se pune la dispoziție, la finalul inspecției fiscale, întreg dosarul administrativ, pentru a-și putea formula toate apărățile.

Avand in vedere ca, poziția contribuabilului este diferită în procedura administrativă, respectiv în procedura judiciară, potrivit jurisprudenței europene, în Cauza C-109/10 Solvay, se impune obligația prezentării persoanei verificate a întregului dosar în cadrul inspecției fiscale, astfel încât acesta să poată formula un punct de vedere pertinent și în cunoștință de cauză.

Persoana fizică precizează că probatoriul pentru determinarea situației fiscale personale a fost gestionat în condițiile art.40-46 din H.G. nr.248/2011, act normativ care dispune pentru perioada 2011-2015, ulterior procedura fiind reglementată în condițiile art.138 și următoarele din NCPF si OPANAF nr.3733/2015 privind aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora.

Astfel, pornind de la dispozițiile art.73 alin.(2) din NCPF, simpla stabilire a diferenței de venit nu este suficientă, fiind necesar să se probeze și faptul că aceasta prezintă relevanță fiscală. Aprecierea probelor se face coroborat și sistematic, în raport de toate informațiile obținute, în condițiile reglementate de art.6 din NCPF, cu titlu marginal exercitarea dreptului de apreciere și cu respectarea principiului bunei credințe reglementat de art.12 din VCPF/NCPF.

4. Contestatarul sustine ca organele de verificare fiscala au retinut o situatie de fapt nereala, concluziile acestora fiind inconsecvente si incalcand prevederile legale in materia legalitatii actelor juridice.

Persoana fizica afirma ca situatia de fapt retinuta de organele de verificare fiscala nu corespunde situatiei reale, constatarile acestora fiind eronate, precum si interpretarea documentatiei existente la dosarul fiscal, cu incalcarea prevederilor legale si ignorarea corelatiei actelor juridice, concluziile fiind inconsecvente.

Contestatarul sustine ca organele de verificare fiscala au inlaturat in mod nelegal incidenta unor acte juridice in vigoare, neluand in considerare contractele de imprumut incheiate cu diferite persoane, prin care a imprumutat sumele respective, motivand suspiciunea neintemeiata a provenientei sumelor.

Totodata, contestatarul sustine ca organele de verificare fiscala nu au luat in considerare intraga documentatie depusa de catre acesta, fara nici o motivare in acest sens, incalcand grav legalitatea actelor juridice.

Contestatarul invoca prevederile art. 1166 Cod Civil, conform caruia contractul este acordul de vointa dintre doua sau mai multe persoane, iar potrivit art. 1240 alin. (1) Cod Civil, exprimarea consimtamantului de a contracta poate fi exprimata verbal sau in scris.

Mai mult, persoana fizica invoca prevederile art. 1241 Cod Civil, potrivit caruia in situatia in care se opteaza pentru incheierea unui contract in forma scrisa, acesta poate fi incheiat atat sub semnatura privata cat si in forma autentica, in scrisul sub semnatura privata facand dovada intre parti, pana la proba contrara, prevazuta de art. 273 alin.1 Cod de Procedura Civila, astfel organele de verificare fiscala nu puteau sa puna sub semnul indoielii contractele de imprumut pe motiv ca ar exista date de identificare incorecte.

De asemenea persoana fizica precizeaza ca nulitatea contractelor invocata de organele de verificare fiscala este o nulitate relativa, ce poate fi constatata doar de parti sau de instanta de judecata, potrivit dispozitiilor art. 1246 – art. 1248 Cod Civil, iar in lipsa unei hotarari judecatoresti, organele de verificare erau obligate sa ia in considerare contractele prezentate de acesta.

In ceea ce priveste constatarea organelor de verificare fiscala referitoare la faptul ca, prin declaratia inserata in cuprinsul contractului si chitanta liberatorie nu se face dovada remiterii sumelor de bani, contestatarul precizeaza ca potrivit prevederilor art. 1499 si art. 1500 Cod Civil, dovada platii se face cu orice mijloc de proba, iar cel ce plateste are dreptul la o chitanta liberatorie.

Totodata, persoana fizica considera ca organele de verificare fiscala, abuziv si neintemeiat au luat masurile de inlaturare a declaratiei notariale, pe

motiv ca nu reprezinta un document justificativ care sa ateste remiterea sumelor de bani, or in conformitate cu prevederile art. 270 Cod de Procedura Civila, declaratia notariala face dovada deplina cu privire la constatările facute de cel care a autentificat in scrisul, iar declaratiile partilor cuprinse in in scrisul autentic fac dovada, pana la proba contrara, atat intre parti, cat fata de alte persoane.

In ceea ce priveste momentul remiterii sumelor de bani, contestatarul sustine ca sumele au fost restituite in anul 2017, conform contractelor de imprumut incheiate, astfel, potrivit art. 1270 din Codul Civil, contractul valabil incheiat are putere de lege intre partile contractante, lege ce da prioritate vointei reale a partilor, iar organele de verificare fiscala trebuia sa aiba in vedere efectele contractelor de impumut, potrivit principiului fortei obligatorii a contractului.

Mai mult, in acest sens, persoana fizica invoca prevederile art. 1270 alin. (1) Cod Civil, conform caruia contractul este legea partilor si art. 1272 alin. (1) Cod Civil, conform caruia contractul valabil incheiat obliga nu numai la ceea ce este expres stipulat, dar si la toate urmarile pe care practicile statornicite intre parti, uzantele, legea sau echitatea le dau contractului, dupa natura lui.

Contestatarul sustine ca a efectuat toate operatiunile in concordanta cu dispozitiile art. 16 din Legea nr. 70/2015, conform caruia prevederile Cap.I nu se aplica contractelor incheiate anterior intrarii in vigoare a prezentei legi, iar contractele de imprumut prezentate de acesta, au fost incheiate anterior intrarii in vigoare a acestei legi, astfel, organele de verificare fiscala erau obligate sa tina seama de contractele de imprumut, de documentele bancare privind efectuarea platilor, de chitantele liberatorii de restituire a imprumutului si de actele aditionale de prelungire a contractelor de imprumut, documente justificative prin care persoana fizica X a dovedit actele si faptele sale, indeplinind prevederile art. 73 din Codul de Procedura Fiscala.

Contestatarul sustine ca in cuprinsul raportului de verificare fiscala exista neconcordante la calculele efectuate, astfel ca la pagina 000 se stabileste ca suma de **000 lei** nu poate fi justificata, avand in vedere ca totalul platilor efectuate in anul 2012 este mai mare decat disponibilul in numerar, iar la pagina 000 din raport, la pct.4.2 se stabilesc venituri suplimentare din surse neidentificate in suma de **000 lei**, astfel, avand in vedere aceste neconcordante, este clar faptul ca rezultatul constatarilor efectuate de organul

de verificare fiscala nu este doar nelegal ci este si neintemaiat, bazandu-se pe calcule eronate.

Prin urmare, contestatarul solicita admiterea contestatiei si anularea Deciziei de impunere nr.000/2019, impreuna cu Raportul de verificare fiscala nr.000/2019, cu consecinta exonerarii de la plata impozitului pe venit stabilit suplimentar.

II. Organele de verificare fiscală din cadrul Direcției Generale Control Venituri Persoane Fizice prin Raportul de verificare fiscală nr.000/2019 si Decizia de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar in cadrul verificarii situației fiscale personale nr. 000/2019, au stabilit pentru perioada 01.01.2012-31.12.2013, urmatoarele:

Pe baza documentelor deținute/obținute de organele de verificare fiscala, referitoare la veniturile, cheltuielile, patrimoniul și fluxurile de trezorerie, ale persoanei fizice X și pe baza informațiilor primite de la persoana fizică verificată, organele de verificare fiscala au stabilit impozit pe venit suplimentar in suma de 000 lei, intrucat nu a luat in considerare drept sursa de venit imprumuturile persoanei fizice X, respectiv:

a) suma de 000 lei in anul 2012 si suma de 000 lei in anul 2013, de la urmatoarele persoane fizice: Y, Z, K, Q, H;

b) suma de 000 euro, imprumutata de la persoana fizica W, suma de 000 euro, imprumutata de la persoana fizica A si suma de 000 euro, imprumutata de la persoana fizica B.

a) In ceea ce priveste imprumuturile de la diferite persoane fizice, respectiv Y, Z, K, Q, H, organele de verificare fiscala au constatat urmatoarele:

- persoana fizica verificata a prezentat contracte de imprumut, incheiate cu persoanele fizice mai sus mentionate, fara dobanda, cu termen de restituire de 5 ani, in numerar si contracte de restituire a imprumuturilor din anul 2017, organele de verificare fiscala considerand ca atat contractele de imprumut cat si contracte de restituire a imprumutului, sunt contracte incheiate sub semnatura privata, fara martori, iar restituirea este facuta in numerar, in afara perioadei verificate;

- la capitolul II „*Obiectul contractului*”, pct. 1, se mentioneaza ca „imprumutul se acorda prin virament bancar”, ceea ce nu este in concordanta cu explicatia existenta in conturile bancare „*incasare cash*” de la persoane fizice;

- potrivit art. 73 alin (1) din Legea nr. 207/2015, privind Codul de Procedura Fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare „contribuabilul/platitorul are sarcina de a dovedi actele si faptele care au stat la baza declaratiilor sale si a oricarei cereri adresate organului fiscal”.

Prin urmare, sustinerile/afirmatiile persoanei fizice verificate nesustinite de alte mijloace de proba (documente justificative si martori) nu vor fi luate in considerare la stabilirea situatiei fiscale reale.

b) In ceea ce priveste imprumuturile de la cele 3 persoane fizice W, A si B, efectuate pentru achizitionarea de terenuri, organele de verificare fiscala au constatat urmatoarele:

Pe parcursul anului 2012, persoana fizica X impreuna cu sotia sa C, a achizitionat terenuri in valoare totala de 000 lei, pentru care a platit taxe notariale in suma de 000 lei si taxe ANCPi in suma de 000 lei.

Pentru a explica sumele necesare achiziționării în numerar a terenurilor, persoana fizică X a prezentat următoarele contracte de împrumut și chitanțe liberatorii:

- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat între W în calitate de împrumutător și X și C, în calitate de împrumutați pentru suma de 000 euro și chitanța liberatorie fn/2014 prin care „*împrumutații predau și împrumutătorul primește suma în cuantum de 000 euro*”;

- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat între A, în calitate de împrumutător și X și C, în calitate de împrumutați, pentru suma de 000 euro. Persoana fizică verificată X a depus chitanța liberatorie fn/2014 prin care „*împrumutații predau și împrumutătorul primește suma în cuantum de 000 euro*”;

- contractul de împrumut nr. 000/2013, încheiat de notar public D pentru B, în calitate de împrumutător și C, în calitate de împrumutat, pentru suma de 000 euro.

Urmare analizei efectuate asupra documentelor depuse de catre persoana fizica X, organele de verificare fiscala au constatat ca imprumuturile acordate in numerar de cele 3 persoane fizice nu pot fi luate in calcul drept

surse de fonduri la stabilirea situatiei fiscale personale, din urmatoarele considerente:

- datele de identificare ale persoanelor fizice X și C au fost trecute eronat, impunandu-se rectificarea inregistrurilor mentionate pentru ca acestea sa fie conforme Codului Civil;

- in contractele de imprumut este precizat ca suma împrumutată va fi pusă la dispoziție împrumutatului în numerar, azi, data semnării, astfel, organele de verificare fiscala considera ca suma împrumutată are valoare declarativă, nefiind pusă la dispoziția împrumutătorilor în momentul semnării contractului de împrumut;

- pentru împrumutătorii W respectiv A nu sunt prezentate surse de fonduri pentru anul 2012;

- nu au fost administrate mijloace de probă care să ateste transferul real și remiterea efectivă a sumelor de bani între W respectiv A și X și C (plata și încasarea acestora);

- persoana fizică verificată nu a putut proba, sau prezenta dovezi de conservare a sumelor de bani în numerar dobândite prin împrumutul de la W respectiv A, în data de 2012, respectiv 2012;

- nu au fost prezentate mijloace de probă din care să rezulte că s-au restituit împrumuturile, chitanțele liberatorii puse la dispoziție de către persoana fizică verificată nu atestă remiterea efectivă a banilor, nefiind specificată forma de restituire a împrumutului (numerar sau virament bancar);

- declarația dată în fața avocatului nu reprezintă un document justificativ pentru a concluziona cu certitudine că faptele declarate s-au întâmplat așa cum au fost declarate, din punct de vedere al datei/datelor și împrejurărilor.

Având în vedere cele menționate mai sus, organele de verificare fiscală consideră că sumele menționate în contractele de împrumut încheiate cu aceste persoane fizice nu constituie sursă în verificarea situației fiscale personale a persoanei fizice verificate X.

Astfel, suma de **000 lei**, reprezentand valoarea bunurilor imobile achizitionate de catre persoana fizica X in anul 2012 si suma de **000 lei**, reprezentand onorarii notariale si taxe ANCPI la contractele sus mentionate, au fost preluate prin metoda sursei si utilizarii fondului la stabilirea bazei de impozitare si a impozitului pe venit pentru anul 2012.

Totodata, organele de verificare fiscala au constatat, din analiza numerarului la purtator al persoanei fizice X, urmatoarele:

- in anul 2012, soldul initial este de 0 lei, totatul incasarilor este de 000 lei, iar platile in suma totala de 000 lei, rezultand un sold final negativ in suma de 000 lei;

- in anul 2013, soldul initial este de 0 lei, totatul incasarilor este de 000 lei, iar platile in suma totala de 000 lei, rezultand un sold final de 0 lei.

Prin urmare, din analiza informațiilor obținute de organele de verificare fiscală, s-a constatat că în perioada 01.01.2012-31.12.2013, utilizarea fondurilor în sumă de 000 lei, au fost mai mari decat sursa fondurilor în sumă de 000 lei, constatându-se o diferență de utilizare venituri a caror sursă nu a fost identificată în sumă de 000 lei, aceasta reprezentând bază impozabilă ajustată, pentru care organele de verificare fiscală au stabilit impozit pe venit în sumă de 000 lei. Pentru impozitul pe venit stabilit au fost calculate accesorii în sumă totala de 000 lei, din care dobanzi in suma de 000 lei si penalitati in suma de 000 lei.

III. Luând în considerare constatările organelor de verificare fiscală, motivele prezentate de persoana fizică, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatară și organele de verificare fiscală, se rețin următoarele:

A. Aspecte procedurale:

Referitor la argumentul persoanei fizice contestatare conform căruia nu a fost respectat dreptul de a fi ascultat, dreptul de a fi informat, fapte ce au condus la nerespectarea dreptului la apărare, organul de soluționare a contestației reține următoarele:

Potrivit dispozițiilor art.9 alin.(1) Cod procedură fiscală, înaintea luării deciziei, organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.

Față de aceste prevederi legale, se reține că pe parcursul verificării situației fiscale personale au avut loc întâlniri ale persoanei fizice cu organele de verificare fiscala, in care persoana fizica a avut posibilitatea prezentarii de documente justificative, clarificări la răspunsuri la note explicative pentru stabilirea situației fiscale reale, ocazii cu care au fost încheiate Minute ale

întâlnirilor, semnate și datate de contestatar, fapt pentru care argumentul persoanei fizice verificate cu privire la încălcarea dreptului de a fi ascultat și de a fi informat, nu poate fi reținut.

Se reține că dreptul la apărare al persoanei fizice care se încadrează în drepturile fundamentale care fac parte integrantă din principiile generale de drept a căror respectare este asigurată de către Curtea Europeană de Justiție, nu a fost îngădit întrucât acesteia i s-a acordat posibilitatea exercitării căii administrative de atac, drept de care a uzat prin formularea prezentei contestații administrative, exprimându-și argumentele de fapt și de drept în legătură cu actul administrativ fiscal încheiat și având posibilitatea de a prezenta documente în sprijinul contestației.

Astfel, argumentele de natură procedurală de care persoana fizică contestatară înțelege să se prevaleze nu sunt de natură să conducă la nulitatea Deciziei de impunere nr.000/2018, fapt pentru care se va proceda la analizarea pe fond a contestației.

B. Aspecte de fond:

1. Referitor la impozitul pe venit și accesoriile aferente imprumuturilor în suma de 000 lei în anul 2012 și respectiv 000 lei în anul 2013, stabilite suplimentar prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar în cadrul verificării situației fiscale personale nr.000/2019, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor este investită să se pronunțe dacă în mod corect organele de verificare fiscală au stabilit obligații suplimentare aferente perioadei 01.01.2012-31.12.2013, în condițiile în care persoana fizică a prezentat documente justificative din care reiese acordarea, încasarea și remiterea sumelor imprumutate.

În fapt, în urma verificării situației fiscale personale a persoanei fizice X pentru perioada 01.01.2012-31.12.2013, pe baza documentelor deținute/obținute de către organele de verificare fiscală, nu au luat în considerare drept sursa de fonduri/venituri, imprumuturile persoanei fizice X de la diverse persoane fizice, respectiv în anul 2012 suma de 000 lei, iar în anul 2013 suma de 000 lei.

În ceea ce privește imprumuturile de la persoanele fizice Y, Z, K, Q, H, persoana fizică X a încasat sumele imprumutate prin conturi bancare, totodată, pentru respectivele încasări persoana fizică verificată a prezentat

contracte de imprumut incheiate intre parti si contracte de restituire a imprumutului.

Organele de verificare fiscala nu au luat in considerare aceste imprumuturi intrucat contractele sunt incheiate sub semnatura privata, fara martori, restituirea este facuta in numerar in afara perioadei verificate, nu se face dovada remiterii banilor, iar la obiectul contractului este mentionat faptul ca „*imprumutul se acorda prin virament bancar*”, ceea ce nu este in concordanta cu explicatia existenta in conturile bancare „*incasare cash*” de la persoane fizice, organele de verificare fiscala considerand ca suma de 000 lei face parte din categoria veniturilor impozabile a caror sursa nu a fost identificata.

Prin contestatie, persoana fizica X sustine ca, organele de verificare fiscala au ignorat situatia de fapt intrucat nu au tinut cont de contractele de imprumut, de documentele bancare prin care se face dovada incasarii imprumuturilor, de contractele de restituire a imprumutului.

De asemenea, sustine ca toate operatiunile efectuate de subsemnatul sunt in concordanta cu dispozitiile Legii nr. 70/2015 intrucat prin art.16¹⁶ se prevede faptul ca prevederile Cap. I nu se aplica contractelor incheiate anterior intrarii in vigoare a prezentei legi, iar contractele de imprumut prezentate de subsemnatul sunt incheiate anterior intrarii in vigoare a Legii nr. 70/2015.

În drept, sunt aplicabile prevederile art.138 alin.(9) - (13), art.145 alin. (1) și (2) și art.146 alin.(1) și (3) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare:

”ART.138

*(9) Cu ocazia verificării situației fiscale personale, organul fiscal central stabilește veniturile obținute de persoana fizică în cursul perioadei verificate. În acest scop organul fiscal central utilizează metode indirecte de stabilire a veniturilor, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F. ****).*

(10) În cazul în care persoana fizică supusă verificării nu îndeplinește obligațiile prevăzute la alin. (6) și (7) verificarea situației fiscale personale se face pe baza informațiilor și documentelor deținute sau obținute de organul fiscal central în condițiile prezentului cod.

(11) Organul fiscal central apreciază asupra metodei indirecte folosite și a întinderii acestuia, în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(12) Ori de câte ori, pe parcursul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central apreciază că sunt necesare noi documente sau informații relevante pentru verificare, le poate solicita persoanei fizice, în condițiile prezentului cod. În acest caz, organul fiscal central stabilește un termen rezonabil, care nu poate fi mai mic de 10 zile, pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate.

(13) Pe parcursul derulării verificării situației fiscale personale, persoana fizică supusă verificării are dreptul să prezinte orice documente justificative sau explicații pentru stabilirea situației fiscale reale. Cu ocazia prezentării documentelor justificative sau explicațiilor, concluziile se consemnează într-un document semnat de ambele părți. În cazul în care persoana fizică verificată refuză semnarea documentului, se consemnează refuzul de semnare.

”ART.145 Raportul de verificare

(1) Rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere factual și legal.

(2) La raportul privind rezultatele verificării se anexează documentele care au stat la baza constatărilor, documentele întâlnirilor și orice alte acte care au legătură cu constatările efectuate în cauză. Documentele prezentate de persoana fizică verificată se predau organului fiscal central, sub semnătură.”

”ART.146 Decizia de impunere

(1) Raportul prevăzut la art.145 stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare.[...]

(3) În cazul în care se constată că declarațiile fiscale, documentele și informațiile prezentate în cadrul procedurii de verificare sunt incorecte, incomplete, false sau dacă persoana fizică verificată refuză, în cadrul aceleiași proceduri, prezentarea documentelor pentru verificare ori acestea nu sunt prezentate în termenul legal sau persoana se sustrage prin orice alte mijloace de la verificare, organul fiscal central stabilește baza de impozitare ajustată pentru impozitul pe venit și emite decizia de impunere.”,

coroborate cu prevederile art.1 si art.21 din O.P.A.N.A.F. nr.675/2018 pentru aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora, care stipulează:

”ART.1 Verificarea situației fiscale personale a persoanelor fizice cu privire la impozitul pe venit, prevăzută la art.138 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare Codul de procedură fiscală, reprezintă ansamblul activităților desfășurate de organele fiscale având ca obiect examinarea totalității drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a oricăror altor elemente relevante pentru stabilirea situației fiscale reale a persoanei fizice verificate.”

„ART. 21 Pentru stabilirea bazei impozabile ajustate pentru impozitul pe venit se au în vedere următoarele:

- a) documentele/informațiile prezentate de persoana fizică verificată;*
- b) documentele/informațiile deținute sau obținute de organul fiscal referitoare la veniturile, cheltuielile, patrimoniul și fluxurile de trezorerie ale persoanei fizice verificate;*
- c) informații oficiale publicate de autorități sau de instituții publice;*
- d) oricare alte documente sau informații relevante pentru stabilirea bazei impozabile;*
- e) declarațiile fiscale depuse de persoana verificată sau de plătitori.”*

Se reține că, organele de verificare fiscală la stabilirea stării de fapt fiscale a examinat toate drepturile și obligațiile de natură patrimonială, fluxurile de trezorerie și alte elemente relevante pentru stabilirea situației fiscale reale a persoanei fizice verificate, conform procedurilor în vigoare. Pentru verificarea situației fiscale a persoanelor fizice și determinarea în mod corect a bazei impozabile în practică se utilizează mai multe metode indirecte, dintre care metoda sursei și utilizării fondului care constă în compararea cheltuielilor efectuate cu veniturile declarate în perioada supusă impozitării.

Mai mult, conform prevederilor art.79¹ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada verificată:

”ART.79¹ Orice venituri constatate de organele fiscale, în condițiile Codului de procedură fiscală, a căror sursă nu a fost identificată se impun cu o cotă de 16% aplicată asupra bazei impozabile ajustate pe baza procedurilor și metodelor indirecte de reconstituite a veniturilor sau cheltuielilor. Prin

decizia de impunere organele fiscale vor stabili cuantumul impozitului și al accesoriilor.”

Conform prevederilor legale invocate, pentru stabilirea bazei impozabile ajustate pentru impozitul pe venit organul fiscal are în vedere toate documentele justificative și fiscale care constituie mijloace de probă pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor fiscale, consemnând rezultatul verificărilor într-un raport scris.

Se reține că, pentru diferențele de fonduri cu sursă neidentificată din perioada verificată, organul fiscal este îndreptățit să impună baza impozabilă stabilită suplimentar cu cota de 16%, emițând în acest sens decizie de impunere.

Din documentele aflate la dosarul cauzei reiese ca, organele de verificare fiscala nu au luat in considerare drept sursa din venituri identificate, imprumuturile efectuate de persoana fizica X de la persoane fizice, dupa cum urmeaza:

- in anul 2012, suma de 000 lei;
- in anul 2013, suma de 000 lei;

Organul de solutionare a contestatiei retine urmatoarele:

Organele de verificare fiscala au considerat ca persoana fizica X a incasat sume de bani prin conturi bancare de la diverse persoane fizice, iar pentru justificarea acestor incasari, persoana fizica verificata a prezentat contracte de imprumut incheiate cu aceste persoane fizice, dupa cum urmeaza:

- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat cu Y pentru suma de 000 lei,
- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat cu Z pentru suma de 000 lei,
- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat cu K pentru suma de 000 lei,
- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat cu Q pentru suma de 000 lei,
- contractul de împrumut nr. 000/2012 încheiat cu H pentru suma de 000 lei,

Totodata, persoana fizica X, a prezentat si contracte de restituire a imprumuturilor, astfel:

- contractul de restituire împrumut nr. 000/2017 încheiat cu Y pentru suma de 000 lei,
- contractul de restituire împrumut nr. 000/2017 încheiat cu Z pentru suma de 000 lei,
- contractul de restituire împrumut nr. 000/2017 încheiat cu K pentru suma de 000 lei,
- contractul de restituire împrumut nr. 000/2017 încheiat cu Q pentru suma de 000 lei,
- contractul de restituire împrumut nr. 000/2017 încheiat cu H pentru suma de 000 lei.

Aceeași stare de fapt fiscală a fost constatată și de organele fiscale.

Organele de verificare fiscală, din analiza contractelor de împrumut coroborate cu informațiile deținute în baza de date a ANAF, au constatat că:

- persoanele fizice sus menționate, având calitatea de împrumutatori, nu puteau susține împrumuturile din veniturile declarate în perioada respectivă;
- fiecare contract de împrumut cumulează depunerile în numerar de la fiecare persoană fizică, cu calitatea de împrumutator, depuneri realizate pe o perioadă de doi ani (2012-2013);
- sumele au fost depuse fracționat, în numerar, de către împrumutatori, în conturile bancare ale persoanei fizice X în perioada 2012-2013 și au fost retrase de persoana fizică verificată în aceeași zi.

Concluziile organelor de verificare fiscală au fost:

- contractele de împrumut și cele de restituire a împrumutului, sunt încheiate sub semnatura privată, fără martori;
- restituirea este făcută în numerar, în afara perioadei verificate;
- la capitolul II Obiectul contractului punctul 1 se menționează faptul că împrumutul se acordă prin virament bancar, ceea ce nu este în concordanță cu explicația existentă din conturile bancare „*incasare cash de la persoane fizice*”;

Totodată, organele de verificare fiscală precizează că potrivit art. 73 alin. (1) din Legea nr. 207/2015, privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, *”Contribuabilul/ Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.”*

Astfel, organele de verificare fiscala au considerat ca sustinerile persoanei fizice verificate nesustinite de alte mijloace de proba si documente justificative, nu pot fi luate in considerare la stabilirea situatiei fiscale reale.

Fata de concluziile organelor de verificare fiscala, organul de solutionare a contestatiei retine urmatoarele:

Sumele imprumutate de la persoanele fizice enumerate au la baza contracte de imprumut incheiate intre parti, potrivit Codului Civil, contractul este un acord de vointă între două sau mai multe părți, prin care se constituie, se modifică ori se stinge un raport juridic de obligații, iar prin încheierea contractului se înțelege realizarea acordului de vointă al părților asupra clauzelor contractuale. Acest acord se realizează prin întâlnirea, pe deplin concordantă, sub toate aspectele, a unei oferte de a contracta, cu acceptarea acelei oferte. Oferta de a contracta și acceptarea ei reprezintă cele două laturi ale voinței de a contracta, laturi care, inițial, apar separate, dar care prin întâlnirea lor, ajung a se reuni în ceea ce se numește acordul de voință.

Se reține că art.1204 din Codul Civil, prevede condițiile necesare pentru validitatea consimțământului: „*Consimțământul părților trebuie să fie serios, liber și exprimat în cunoștință de cauză*”. Prin consimțământ („cum sentire”) se înțelege însuși acordul de voință al părților așa cum s-a manifestat la momentul încheierii contractului.

Astfel, voința părților trebuie exteriorizată, exprimată într-o anumită formă, pentru a se constata atât fiecare voința încorporată în contract cât și unirea lor, realizarea acordului de voință și, bineînțeles, momentul în care voințele se unesc (momentul formării contractului) întrucât din acest moment încep să producă efectele juridice avute în vedere de părți. Forma de exprimare a voinței la încheierea contractului se analizează în strânsă legătură cu condițiile de formă ale acestuia, ținându-se seama că în dreptul nostru funcționează regula consensualității potrivit căreia, pentru formarea valabilă a unui contract, este suficient acordul de voință al părților.

Totodată, se reține că potrivit art.1270 alin.(1) din Codul Civil, „*Contractul valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante.*”, coroborat cu cele ale art.1272 din același act normativ „*Contractul valabil încheiat obligă nu numai la ceea ce este expres stipulat, dar și la toate urmările pe care legea, obiceiul sau echitatea le dă obligației, după natura sa.*”, reiese caracterul obligatoriu al contractului legal încheiat.

Astfel, efectul imediat al oricărui contract este acela de a da naștere unor drepturi și obligații, astfel fiind determinată puterea obligatorie a contractului.

În speță, se reține și principiul de drept *“pacta sunt servanda”* care constituie principiul obligativității contractului între părți, principiu ce consfințește respectarea contractelor și executarea exactă a obligațiilor asumate prin acestea. Astfel, se reține că îndeplinirea exactă a obligațiilor asumate prin contract se impune părților întocmai ca legea, respectivele obligații fiind imperative și nu facultative pentru partile contractante.

În conformitate cu dispozițiile art.1166 din Codul Civil, contractul este acordul de voință dintre două sau mai multe persoane, prin dispozițiile art.1240 alin.(1) din același act normativ, se specifică faptul că exprimarea consimțământului de a contracta poate fi exprimată verbal sau în scris, iar în situația în care se optează pentru încheierea unui contract în forma scrisă, acesta poate fi încheiat, atât sub semnatura privată, cât și în forma autentică, înscrisul făcând dovada între părți până la proba contrară.

Cât privește reținerea organelor de verificare fiscală potrivit căreia contractele de restituire a împrumuturilor sunt încheiate sub semnatura privată, fără martori, organele de soluționare a contestației nu poate să o rețină întrucât, așa cum a invocat și contestatarul, potrivit prevederilor art. 1499 din Codul Civil:

“ART. 1499 Mijloace de dovadă

Dacă prin lege nu se prevede altfel, dovada plății se face cu orice mijloc de probă.

Fata de cele prezentate, faptul că aceste contracte nu au fost încheiate în prezența martorilor, nu prezintă relevanță, relevant este faptul că împrumuturile au fost acordate prin conturi bancare, ceea ce nu poate pune sub semnul incertitudinii transmiterea banilor.

Atata vreme cât împrumuturile au fost depuse prin conturi bancare, iar organul de verificare fiscală a constatat acest fapt, sursa fondurilor împrumutătorilor nu mai prezintă relevanță pentru analiza situației fiscale a persoanei fizice verificate, întrucât există certitudinea de necontestat că banii au fost transferați.

Nici constatarea conform căreia la capitolul II din contract se menționează faptul că *“împrumutul se acordă prin virament bancar”* ceea ce nu ar fi în concordanță cu explicația existentă în conturile bancare *“incasare*

cash” de la persoane fizice, intrucat organele de verificare fiscala au certificat existenta tranzactiilor bancare dintre imprumutatori si imprumutat.

Nici faptul ca restituirea imprumuturilor s-a efectuat in baza contractelor incheiate sub semnatura privata, fara martori, iar restituirea s-a facut in numerar, in afara perioadei verificate, nu prezinta relevanta intrucat asa cum au constatat si organele de verificare fiscala restituirea a avut loc in afara perioadei verificate. Cu toate acestea faptul ca au fost prezentate contracte de restituire chiar si fara martori, constituie un indiciu ca imprumuturile au fost efectuate.

De asemenea, fata de retinerea organelor de verificare fiscala potrivit careia sumele au fost depuse fractionat in conturile bancare si au fost retrase de catre persoana fizica verificata in aceeasi zi, nu poate fi retinuta atata vreme cat imrumuturile au fost acordate in perioada supusa verificarii, iar extragerile, in vederea utilizarii au fost efectuate tot in perioada supusa verificarii.

Fata de cele prezentate, coroborat cu faptul ca depunerea prin banca a sumelor imprumutate coroborat cu prezentarea contractelor de imprumut dintre partile contractante, reprezinta o certitudine a transmiterii imprumuturilor, organul de solutionare a contestatiei retine ca in mod eronat organele de verificare fiscala nu au luat in calcul ca sursa de venituri identificate a imprumuturilor la care facem referire, fapt pentru care in temeiul art. 279 alin.(1) si alin.(2) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completările ulterioare, se admite contestatia pentru impozitul pe venit aferent imprumuturilor in suma de 000 lei, stabilit suplimentar si se va anula partial Decizia de impunere nr. nr.000/2019, pentru acesta.

În ceea ce privește accesoriile aferente impozitului pe venit stabilit suplimentar pentru imprumuturile in suma de 000 lei, se retine ca potrivit principiului de drept “*accessorium sequitur principale*”, acestea urmeaza soarta principalului, ca o consecinta se va admite contestatia si pentru cuantumul acestora si se va anula partial Decizia de impunere nr. nr.000/2019 si pentru aceasta suma.

2. Referitor la impozitul pe venit aferent imprumuturilor echivalente a 000 euro și accesoriile aferente stabilite suplimentar prin Decizia de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar in cadrul

verificarii situației fiscale personale nr. 000/2019, cauza supusă soluționării este dacă Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate pronunța dacă în mod corect organele de verificare fiscală au stabilit obligații suplimentare aferente perioadei 01.01.2011-31.12.2012 în condițiile în care pentru justificarea sursei fondurilor declarate, persoana fizică a prezentat contracte de împrumut autentificate de cabinet de avocatură, iar argumentele invocate de contestatar raportat la reținerile din raportul de verificare conduc la o altă situație de fapt decât cea constatată de organele de verificare fiscală.

In fapt, urmare verificarii fiscale a persoanei fizice X, s-a constatat ca, persoana fizica supusa verificarii a declarat ca sursa de provenienta a fondurilor din perioada verificata provine si din urmatoarele imprumuturi:

- in suma de 000 euro de la persoana fizica W;
- in suma de 000 euro de la persoana fizica A;
- in suma de 000 euro de la persoana fizica B.

Contestatarul a prezentat Contractul nr.000/2012 incheiat cu persoana fizica W Contractul nr.000/2012 incheiat cu persoana fizica A si Contractul nr. 000/2013 incheiat cu persoana fizica B. De asemenea, contestatarul a prezentat si chitantele liberatorii nr.fn/2014 si fn/2014, prin care imprumutatii predau si imprumutatorii primesc suma in cuantum de 000 euro, respectiv 000 euro.

Organele de verificare fiscală nu au luat în considerare ca sursă a fondurilor sumele care fac obiectul acestor contracte de împrumut având în vedere următoarele considerente:

- nu au fost prezentate mijloace de proba care sa ateste transferul real si remiterea efectiva a sumelor de bani intre imprumutatori si imprumutati;
- nu s-a facut dovada incasarii, detinerii si conservarii numerarului de catre imprumutati;
- declaratia data in fata avocatului nu reprezinta un document justificativ pentru a stabili cu certitudine ca faptele declarate s-au intamplat asa cum au fost declarate, din punct de vedere al datei/datelor si imprejurarilor;
- documentele justificative nu prezinta date de veridicitate si nu face dovada remiterii banilor;
- nu au fost prezentate surse de fonduri pentru anul 2012, pentru imprumutatorii W si A;

- nu au fost prezentate mijloace de proba din care sa rezulte restituirea imprumuturilor, chitantele liberatorii nu atesta remiterea efectiva a banilor, nefiind specificata forma de restituire;

- nu s-a putut stabili cu un grad rezonabil de certitudine, trasabilitatea tranzactiilor derulate cu numerar.

Prin contestatie, persoana fizica verificata sustine ca a prezentat si in timpul verificarii fiscale, dar si cu ocazia prezentarii punctului de vedere la proiectul raportului de verificare fiscala, documente care certifica imprumuturile de la cele trei persoane fizice.

În drept, sunt aplicabile prevederile art.138 alin.(9) - (13), art.145 alin. (1) și (2) și art.146 alin.(1) și (3) din Legea nr.207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art.1 si art.21 din O.P.A.N.A.F. nr.675/2018 pentru aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora, citate la pct. B.1 din prezenta decizie.

De asemenea, sunt aplicabile si prevederilor art.79¹ din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, în vigoare în perioada verificată.

Din documentele aflate la dosarul cauzei, organul de soluționare a contestației reține ca, pentru justificarea cheltuielilor efectuate in perioada supusa verificarii, respectiv 01.01.2012-31.12.2013, persoana fizica supusa verificarii a prezentat 3 contracte de imprumut, dupa cum urmeaza:

- contractul de imprumut nr. 000/2012, incheiat intre W in calitate de imprumutator si X impreuna cu sotia sa C, in calitate de imprumutati pentru suma de 000 euro si chitanta liberatorie fn/2014;

- contractul de imprumut nr. 000/2012, incheiat intre A in calitate de imprumutator si X impreuna cu sotia sa C, in calitate de imprumutati pentru suma de 000 euro si chitanta liberatorie fn/2014;

- contractul de imprumut nr. 000/2013, incheiat de catre notar public D pentru B, in calitate de imprumutator si C, in calitate de imprumutat pentru suma de 000 euro.

Organul de solutionare a contestatiei, retine ca organele de verificare fiscala, din analiza contractelor si a chitantelor liberatorii, au constatat urmatoarele:

- in contractele de imprumut nr. 000/2012 si nr. 000/2012, cat si in chitantele liberatorii, datele de identificare ale persoanei fizice X, cat si ale sotiei sale C au fost indicate in mod eronat, impunandu-se rectificarea inregistrurilor mentionate pentru ca acestea sa fie conforme Codului Civil, erori nerectificate nici de catre avocat J, nici de catre partile implicate;

- la art. 8 se specifica faptul ca „*suma imprumutata va fi pusa la dispozitie imprumutatului in numerar, azi, data semnarii*”, fapt pentru care organele de verificare fiscala au constatat ca suma imprumutata are valoare declarativa nefiind pusa la dispozitia imprumutatorilor in momentul incheierii contractului de imprumut.

De asemenea, se retine ca organele de verificare fiscala nu au luat in calcul imprumuturile in numerar, intrucat:

- nu au fost prezentate mijloace de proba care sa ateste transferul real si remiterea efectiva a sumelor de bani intre imprumutatori si imprumutati;

- nu s-a facut dovada incasarii, detinerii si conservarii numerarului de catre imprumutati;

- declaratia data in fata avocatului nu reprezinta un document justificativ pentru a stabili cu certitudine ca faptele declarate s-au intamplat asa cum au fost declarate, din punct de vedere al datei/datelor si imprejurarilor;

- documentele justificative nu prezinta date de veridicitate si nu face dovada remiterii banilor;

- nu au fost prezentate surse de fonduri pentru anul 2012, pentru imprumutatorii W si A;

- nu au fost prezentate mijloace de proba din care sa rezulte restituierea imprumuturilor, chitantele liberatorii nu atesta remiterea efectiva a banilor, nefiind specificata forma de restituire;

- nu s-a putut stabili cu un grad rezonabil de certitudine, trasabilitatea tranzactiilor derulate cu numerar.

Fata de aceste constatari, organul de solutionare a contestatiei retine ca, cu ocazia exprimarii punctului de vedere cu privire la proiectul raportului de verificare fiscala, contribuabilul a depus urmatoarele documente:

- contract de vanzare – cumparare autentificat sub nr. 000/2011 incheiat intre W in calitate de vanzator si T in calitate de comparator, pentru suma de 000 euro;

- contractul de vanzare – cumparare autentificat nr. 000/2011 incheiat intre W vanzator si M comparator, pentru suma de 000 euro;

- contractul de vanzare – cumparare autentificat nr. 000/2012, incheiat intre W vanzator si E comparator, pentru suma 000 euro;
- certificat de botez pentru F;
- incheiere rectificare contract din data de 18.09.2012;
- incheiere rectificare contract din data de 24.09.2012.

De asemenea, persoana fizica verificata a solicitat sa fie luate in considerare toate inscrisurile depuse in timpul controlului si cele prezentate cu ocazia exprimarii punctului de vedere, iar in situatia in care acestea sunt insuficiente, sa fie audiate persoanele care au avut calitatea de imprumutatori.

Organul de solutionare a contestatiei retine ca, fata de aceste documente, organele de verificare fiscala au precizat ca:

- documentele justificative prezentate nu constituie mijloace de proba pentru stabilirea drepturilor si obligatiilor fiscale, intrucat nu prezinta date de veridicitate si nu se face dovada remiterii banilor;
- pentru imprumutatorii W respectiv A nu sunt prezentate surse de fonduri pentru anul 2012.

Se retine si faptul ca prin adresa nr. 000/2019, aflata la dosarul cauzei, organele de verificare fiscala au precizat ca:

- documentele noi au fost depuse dupa finalizarea verificarii situatiei fiscale personale, urmare discutiei finale;
- pe parcursul verificarii, persoana fizica avea obligatia prezentarii in intregime, conform realitatii, a faptelor cunoscute de catre aceasta;
- actele aditionale din care rezulta ca pretinsul imprumut a fost restituit in transe, este in contradictie cu situatia rezultata din documentele prezentate pe parcursul verificarii situatiei fiscale personale, din care rezulta ca plata a fost facuta integral, o singura data si nu in mai multe transe;
- persoana fizica verificata nu a prezentat pe durata verificarii situatiei fiscale personale, probe privind remiterea numerarului, in conformitate cu prevederile art. 73 alin.(1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, drept pentru care nu au fost retinute de organele de verificare fiscala drept surse de fonduri in perioada verificata.

Fata de aceste aspecte, organul de solutionare a contestatiei retine ca, este adevarat ca potrivit art. 58 alin. (1) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedura fiscala, cu modificarile si completarile ulterioare, conform caruia

“(1) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligația de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite informații și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, iar acestea au obligația de a furniza informațiile solicitate. Informațiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate și de alte mijloace de probă.” coroborat cu cele ale art. 10 alin. (1) din același act normativ, potrivit căruia “(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să coopereze cu organul fiscal în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, și prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute, cu respectarea prevederilor în materie penală și procesual penală.”

Insa, atat organele de verificare fiscala pe tot parcursul verificarii fiscale, dar si cu ocazia exprimarii punctului de vedere cu privire la proiectul raportului de verificare fiscala, cat si organul de solutionare a contestatiei, pe parcursul caili administrative de atac, sunt obligate sa ia in considerare toate argumentele si documentele depuse de contribuabil si care ar putea influenta starea de fapt fiscala, pentru a nu ingradi dreptul contribuabilului la o judecata dreapta si echitabila.

Astfel, se retine ca, chiar daca pe parcursul verificarii fiscale persoana fizica nu a depus toate documentele care sa clarifice starea de fapt, daca acestea au fost depuse cu ocazia exprimarii punctului de vedere cu privire la proiectul raportului de verificare fiscala, acestea trebuie analizate, stabilindu-se influentele fiscale care decurg din aceasta situatie.

În vederea clarificării acestor aspecte și în virtutea rolului său activ, Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor a solicitat organelor de verificare fiscală prin adresa nr.000/2019, lamuriri referitoare la argumentele invocate de contestatară, subliniind totodata ca din succesiunea constatarilor, motivatiilor si argumentelor reiese faptul ca organele de verificare fiscala ar fi acceptat documentele prezentate daca ar fi fost depuse in timpul verificarii fiscale, motivul pentru care nu au fost luate in considerare fiind depunerea cu intarziere a acestora.

Conform răspunsului transmis prin adresa nr.000/2019, organele de verificare fiscală au precizat ca „*echipa de verificare nu a putut stabili cu*

certitudine, dacă domnul W dispunea de numerar la data de 2012 în sumă totală de 000 lei, având în vedere următoarele aspecte:

- din suma de 000 lei, încasată prin virament bancar, nu se cunoaște cuantumul sumelor și data la care aceste sume au fost retrase din conturile bancare;

- nu se cunoaște cuantumul sumelor utilizate în numerar de domnul W în aceeași perioadă, în afară de cuantumul impozitului achitat la notar, în sumă totală de 000 lei;

- din suma de 000 lei, încasată în numerar, nu se cunoaște cuantumul sumei deținute de domnul W la data împrumutului.

Astfel, echipa de verificare nu a luat în considerare suma de 000 euro, ca sursă de fonduri la stabilirea situației fiscale personale a persoanei fizice X.

În conformitate cu prevederile art. 139 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, și art. 21 din O.P.A.N.A.F. nr. 675/2018 privind aprobarea metodelor indirecte de stabilire a veniturilor și a procedurii de aplicare a acestora, echipa de verificare a interogat baza de date A.N.A.F. și a constatat că veniturile realizate și declarate în perioada 2010 - 2012, declarate de către plătitorii de venit pentru doamna A, sunt ne semnificative în comparație cu suma acordată cu titlu de împrumut, motiv pentru care suma de 000 euro, nu poate fi considerată sursă de fonduri la stabilirea situației fiscale personale a persoanei fizice X.

Motivul pentru care aceste documente nu au fost luate în considerare, nu a fost pentru depunerea acestora cu întârziere, ci a faptului că persoana fizică verificată nu a demonstrat cu aceste înscrisuri încasarea efectivă a acestor sume, primite cu titlu de împrumut.

Fata de aceste mențiuni, organul de soluționare reține inconsecvența organelor de verificare fiscală în stabilirea stării de fapt fiscală și extinderea la absurd a prezentării mijloacelor de probă fără o coroborare fundamentată a acestora.

Organul de soluționare a contestației reține că cele trei contracte de împrumut, respectiv nr.000/2012, încheiat între W în calitate de împrumutător și X în calitate de împrumutat, nr.000/2012 încheiat între A, în calitate de împrumutător și X în calitate de împrumutat au fost încheiate și autentificate de avocat J și nr.000/2013 încheiat între B, în calitate de împrumutător și X în

calitate de imprumutat, încheiat și autentificat la notar public D, au fost încheiate și autentificate de avocat/notar fapt ce nu pune la îndoială autenticitatea acestora, or, acceptându-se existența și valabilitatea contractului încheiat între părți nu poate fi pus la îndoială transferul real al banilor.

Avocatul/notarul atestă, pe lângă data încheierii, conținutul contractului și identitatea semnatarilor.

Mai mult, având în vedere cele de mai sus, se reține că potrivit Codului civil, contractul este un acord de voință între două sau mai multe părți, prin care se constituie, se modifică ori se stinge un raport juridic de obligații, iar prin încheierea contractului se înțelege realizarea acordului de voință al părților asupra clauzelor contractuale. Acest acord se realizează prin întâlnirea, pe deplin concordantă, sub toate aspectele, a unei oferte de a contracta, cu acceptarea acelei oferte. Oferta de a contracta și acceptarea ei reprezintă cele două laturi ale voinței de a contracta, laturi care, inițial, apar separate, dar care prin întâlnirea lor, ajung a se reuni în ceea ce se numește acordul de voință.

Se reține că art.1204 din Codul Civil, prevede condițiile necesare pentru validitatea consimțământului: „*Consimțământul părților trebuie să fie serios, liber și exprimat în cunoștință de cauză*”. Prin consimțământ („cum sentire”) se înțelege însuși acordul de voință al părților așa cum s-a manifestat la momentul încheierii contractului.

Astfel, voința părților trebuie exteriorizată, exprimată într-o anumită formă, pentru a se constata atât fiecare voință încorporată în contract cât și unirea lor, realizarea acordului de voință și, bineînțeles, momentul în care voințele se unesc (momentul formării contractului) întrucât din acest moment încep să producă efectele juridice avute în vedere de părți. Forma de exprimare a voinței la încheierea contractului se analizează în strânsă legătură cu condițiile de formă ale acestuia, ținându-se seama că în dreptul nostru funcționează regula consensualității potrivit căreia, pentru formarea valabilă a unui contract, este suficient acordul de voință al părților.

Totodată, se reține că potrivit art.1270 alin.(1) din Codul Civil, „*Contractul valabil încheiat are putere de lege între părțile contractante.*”, coroborat cu cele ale art.1272 din același act normativ „*Contractul valabil încheiat obligă nu numai la ceea ce este expres stipulat, dar și la toate urmările pe care legea, obiceiul sau echitatea le dă obligației, după natura sa.*”, reiese caracterul obligatoriu al contractului legal încheiat.

Astfel, efectul imediat al oricărui contract este acela de a da naștere unor drepturi și obligații, astfel fiind determinată puterea obligatorie a contractului.

În speță, se reține și principiul de drept "*pacta sunt servanda*" care constituie principiul obligativității contractului între părți, principiu ce consfințește respectarea contractelor și executarea exactă a obligațiilor asumate prin acestea. Astfel, se reține că îndeplinirea exactă a obligațiilor asumate prin contract se impune părților întocmai ca legea, respectivele obligații fiind imperative și nu facultative.

Prin urmare, rezultă că ne aflăm în prezența unor acte juridice civile, a unor contracte valabil încheiate, unde urmare a unei manifestări de voință, părțile contractante au avut înțelegeri valabil încheiate în scopul de a produce efecte juridice, înțelegeri care au dat conținut contractelor încheiate între părți.

În consecință, organul de soluționare a contestației reține că operațiunile efectuate de contestatar trebuie analizate atât prin prisma contractului și anexelor cât și prin prisma documentelor care le însoțesc.

Se reține ca pentru împrumuturile provenite de la persoanele fizice W și A, au fost prezentate chitante liberatorii, care potrivit prevederilor art. 1499 și art. 1500 din Codul Civil, dovada plății se face cu orice mijloc de probă, iar cel care plătește are dreptul la o chitanță liberatorie.

De asemenea, în cazul împrumutatorului A, organele de verificare fiscală au verificat veniturile realizate și declarate de aceasta în perioada anterioară încheierii contractului de împrumut, deși nu au fost consemnate în raportul de verificare fiscală, verificare pe care nu a realizat-o și în cazul împrumutatorului W.

Pentru împrumutul de la persoana fizică W deși s-au prezentat contract de împrumut și chitanța liberatorie, au fost îndreptate erorile din contracte, a fost prezentată sursa fondurilor împrumutatorului, organele de verificare fiscală, prin adresa nr. 000/2019, înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor sub nr. 000/2019, au concluzionat ca „*nu s-a putut stabili cu certitudine, dacă domnul W dispunea de numerar la data de 2012*”.

Pentru împrumutatorul A, deși s-a prezentat contractul de împrumut, chitanța liberatorie și rectificarea contractului de împrumut, prin adresa menționată mai sus, organele de verificare fiscală au precizat ca „*nu a*

demonstrat cu aceste inscripuri incasarea efectiva a acestor sume, primite cu titlu de imprumut”.

In ceea ce priveste imprumutul de la persoana fizica B, in suma de 000 euro, in afara de constatarile de ordin general, identice intr-o prima faza pentru toate cele trei contracte, nu au fost prezentate alte constatari in raportul de verificare fiscala care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestate, din care sa reiasa motivul pentru care acest imprumut nu a fost acceptat. Toate constatările se refera la contractele incheiate cu persoanele fizice W respectiv A.

Față de cele prezentate, precum și pentru faptul că organul de soluționare a contestației este obligat să ia în considerare toate documentele și argumentele prezentate de contestator pe parcursul căii de atac administrative, putând să înlăture motivat acele argumente care nu sunt întemeiate, ținând seama că organele de verificare fiscală nu au stabilit cu „certitudine” dacă persoanele fizice imprumutatoare detineau sumele de bani imprumutate persoanei fizice X, se impune refacerea verificării fiscale, pentru a clarifica acest aspect, avand in vedere ca organul de solutionare a contestatiei nu se poate substitui atributiilor organului de verificare fiscala.

La reanalizare, organele de verificare fiscala vor avea in vedere strict considerentele din continutul prezentei decizii, in conformitate cu prevederile pct. 11.5 din OPANAF nr. 3741/2015 privind aprobarea instructiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de Procedura Fiscala.

În speță se va face aplicațiunea prevederilor art. 279 alin. (3) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu alin. (4) al aceluiași articol și cu pct. 11.4 din Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3741/2015 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului VIII din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală și **se va desființa** Decizia de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar in cadrul verificarii situației fiscale personale nr.000/2019, emisă de organele de verificare fiscală din cadrul Direcției Generale Control Venituri Persoane Fizice, **pentru impozitul pe venit aferent veniturilor din imprumuturile analizate in prezentul punct**, urmând ca organele de verificare fiscală, prin alte persoane decât cele care au întocmit decizia de impunere contestată, să refacă pentru aceeași

perioadă situația fiscală a persoanei fizice X, în conformitate cu prevederile legale incidente în cauză și să emită un nou act administrativ fiscal, după caz.

La reanalizare, organul de verificare fiscală va avea în vedere și susținerea contestatarului potrivit căreia în raportul de verificare există neconcordanțe în ceea ce privesc calculele efectuate, respectiv:

„La pagina 000 din raport se stabilește ca suma de 000 lei nu poate fi justificată, reținându-se că având în vedere totalul plăților efectuate în cursul anului 2012 este mai mare decât disponibilul în numerar, a rezultat că persoana fizică supusă verificării situației fiscale personale a efectuat plăți în numerar pentru care nu avea sursa, astfel ca suma de 000 lei nu poate fi justificată.

La pagina 000 din raport, la punctul 4.2 se stabilesc venituri suplimentare din surse neidentificate (total utilizări-total resurse) – 000 lei”.

În ceea ce privește accesoriile aferente impozitului pe venit analizat în prezentul punct, se reține că potrivit principiului de drept *“accessorium sequitur principale”*, acestea urmează soarta principalului. Întrucât prin contestație nu au fost aduse argumente privind modul de calcul, cota aplicată și perioada pentru care au fost calculate și având în vedere că prin prezenta decizie a fost **desființată** Decizia de impunere nr.000/2019, pentru impozit pe venit aferent împrumuturilor analizate, ca o consecință **se va desființa** Decizia de impunere nr.000/2019 și pentru accesoriile aferente.

*

*

*

Având în vedere că prin adresele nr.000/23.05.2019 și respectiv nr.000/24.05.2019, organul de soluționare a solicitat organului fiscal emitent al actului atacat stabilirea influenței fiscale a veniturilor pentru care s-a admis contestația la punctul 1 litera B din prezentul capitol, precum și al veniturilor provenite din contractele de împrumut încheiate cu persoanele fizice A și respectiv W iar din informațiile transmise de Direcția Generală Control Venituri Persoane Fizice cu adresa nr. 000/29.05.2019, organul de soluționare se află în imposibilitatea de a identifica care este cuantumul impozitului pe venit și accesoriile aferente, pentru care s-a admis contestația prin prezenta decizie așa cum a fost analizat la punctul 1 litera B din prezentul capitol și a impozitului pe venit și accesoriilor aferente pentru care s-a dispus desființarea

actului administrativ contestat așa cum a fost analizat la punctul 2 litera B din prezentul capitol, organul de soluționare va desființa decizia de impunere contestată pentru cuantumul total al impozitului pe venit și accesoriile aferente, cu precizarea că refacerea verificării fiscale se impune doar pentru cele reținute la punctul 2 litera B din prezentul capitol.

Pentru considerentele reținute în prezenta decizie și în temeiul prevederilor legale invocate, se:

D E C I D E

Desființarea Deciziei de impunere privind impozitul pe venit stabilit suplimentar prin verificarea situației fiscale personale 000/2019, emisă de organele de verificare fiscală din cadrul Direcției Generale Control Venituri Persoane Fizice, pentru suma de **000 lei**, reprezentând:

- 000 lei impozit pe venit;
- 000 lei dobânzi aferente impozitului pe venit;
- 000 lei penalități de întârziere aferente impozitului pe venit.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul, în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL,